

EN BLÆSENDE OG SMUK GOLFOPLEVELSE I HOLBÆK

GolfLiv havde valgt en blæsende, men solbeskinnet dag i starten af maj til at aflægge Holbæk Golfklub en visit. Og netop vinden er en faktor, som næsten altid skal med i ligningen, når man udfordrer de godt 5300 meter, som denne bane spiller fra gul tee.

Allerede i golfshoppen ved klubhuset blev vi mødt med kommentarer omkring de stormende forhold udenfor – og det var fra nogle af de lokale spillere, som ellers er vant til, at vinden ofte spiller en afgørende rolle for scoren på denne bane.

Banen kunne sidste år fejre sit 50 års jubilæum. De første 30 år var der dog kun tale om en 9-hullers bane anlagt på et gammelt skydeterræn på en holm, Kirsebærholmen, i Holbæk Fjord. Men i 1993-94 kom udvidelsen til 18 huller. De ni nyeste huller er alle anlagt på "landsiden" ved klubhuset, og fra dem alle har du en pragtfuld udsigt over fjorden, Kirsebærholmen og Tuse Næs. Området omkring golfbanen er også berømt for sit rige fugleliv, og da undertegnede hverken kunne notere birdies eller eagles på scorekortet denne dag, så var der ornitologisk trøst at hente i luften på adskillige af banens huller. Specielt på Kirsebærholmen har golfkikkerterne skarp konkurrence fra fuglekikkerterne.

BANENS SÆRPREG

Banens særpræg er helt klart den store forskel på de oprindelige ni huller og de nyeste ni huller. Hullerne 1-8 og afslutningshullet, 18. er de nye, og når man forlader 8. green for at begive sig ud på Kirsebærholmen, er det som at træde ind i en ny verden. Pludselig er det urolige vand i Holbæk Fjord i spil på næsten alle huller. Faktisk vil jeg tro, at det med en driver vil være muligt at slå en bold i fjorden fra et hvilket som helst punkt på Kirsebærholmen.

Men man skal faktisk ikke helt ud på Kirsebærholmen, før man igen skal have fat udstyret fra baggen. For 9. teested er bygget op på den knap 200 meter lange smalle tange, som forbinder Kirsebærholmen med fastlandet. Omgivet af store kampesten og med vandet skvulpende kun to meter til venstre udgør en måtte startstedet for udfordringerne på Kirsebærholmen. I sig selv synes jeg, at det er en charmerende placering af et teested, når du har vand omkring dig på næsten alle sider – men jeg har det svært med måtter. Det er lidt

ligesom pickles i en burger. De ødelægger ikke nødvendigvis burgeren, men jeg vil helst undvære dem.

Jeg er sikker på, at en greenkeeper vil kunne give mig gode og logiske forklaringer på, hvorfor man benytter sig af en måtte som teested på netop 9. hul, men det ændrer ikke ved, at undertegnede finder måtter på teestederne som graverende skønhedspletter. Og desværre er det ikke den eneste måtte på banen. Også på 12. og 18. hul skulle jeg bakse med at få tee'en stukket ned i et uregerligt hul i måtten og bagefter stå med hælene uden for måtten, fordi måtterne er for smalle til min naturlige stands.

KIRSEBÆRHOLMEN

Jeg havde selv spillet banen en gang tidligere før denne visit, og selvom det var næsten 10 år siden, så var det netop måtterne på de nævnte teesteder, som jeg huskede bedst fra første besøg. Og jeg vil ikke lægge skjul på, at netop på dette punkt havde jeg håbet på nogle forbedringer. Nå, men måtten på 9. teested skulle ikke have lov at ødelægge min golfoplevelse, for jeg havde glædet mig til netop de næste ni huller på Kirsebærholmen. Når solen er fremme – og det var den i dag - er det en stor fornøjelse at gå rundt på Kirsebærholmen og nyde solens refleksioner i fjorden, at følge

Orø-færgens stædige pendulering mellem Holbæk og Orø og studere de mange fuglearter, som svæver lige oven over dig, uanset hvor på holmen du befinder dig. Og forhåbentlig kan du også nyde dit golfspil. Hullerne på Kirsebærholmen er ikke specielt lange, og kigger du i baneguiden, virker det heller ikke som om, nogen af hullerne skulle byde på specielt store vanskeligheder. Men så er der jo altid vinden, som kan drille ude på Kirsebærholmen. Og sådan skulle det også være i dag... Kirsebærholmen byder på hele tre par-3 huller, og med vest/nordvest som den herskende vindretning betyder det, at du ofte

kommer til at spille alle par-3 hullerne mere eller mindre direkte ind i modvinden. Og denne dag var vinden, som nævnt, ekstraordinært kraftig. Vi gik i en 4-bold og præsterede i hele bolden kun to greentråfs på par-3 hullerne på Kirsebærholmen. Og det var ikke fordi slagene var nævneværdigt ude af kurs – de var for korte. Selv havde jeg driveren fremme på to af par-3 hullerne. (Det skal dog nævnes, at jeg ikke er specielt langtstående, så det sker oftere end sjældent, at jeg fisker driveren frem, selvom der står "Par-3" i baneguiden).

Til gengæld kan man så glæde sig over, at par-5 hullet, 17. med en kraftig medvind er meget overkommeligt. Selv jeg havde ingen problemer med at komme på green in regulation, og to andre i

bolden stod med eagle-putts på 17. green.

Banens afsluttende hul starter igen fra en måtte på tangen mellem Kirsebærholmen og klubhuset. Man skal undgå at flirte med vandkanten i venstre side, og man skal ramme lidt skråt ind på fairway, men hullet er et kort par-4 hul og byder ikke på de store vanskeligheder, bortset fra at alle slag til venstre risikerer at havne i Holbæk Fjord.

GOD HELHEDSOPLEVELSE

Som det sikkert er fremgået, er denne signatur mest begejstret for banens oprindelige ni huller på Kirsebærholmen, men jeg får nu også lyst til at fremhæve de to par-5 huller på banens for-ni. Hverken hul 2 (466 meter) eller hul 6 (444 meter) kan kaldes lange, og selvom det kun var hul 2, som blev spillet i strid modvind, så var der ingen i vores 4-bold som kunne præstere en par på disse to huller. Selv med god hjælp fra medvinden, så er 6. green så effektivt beskyttet af greenside-bunkers, at vores bedste score på dette hul blev en dobbeltbogey.

Banens par er 70 og den er relativt kort (5315 meter fra gul tee). Den kan vel næppe betegnes som særlig kuperet, men alligevel er der nogle enkelte huller, hvor netop højdeforskellen bidrager til hullets sværhedsgrad. Specielt 12. hul bliver vanskeligere ved at det går stejlt op ad bakke i andetslaget. De fleste vil ikke kunne se flaget, da det meste af green ovenikøbet er gemt bag en greenbunker kant. Da vi spillede hullet, var pinden placeret helt i forkant, så det nærmest var umuligt at stoppe bolden ved hullet.

Hele banen ligger i åbent terræn, hvilket selvfølgelig betyder, at vinden altid vil spille en rolle – men selvom vinden var ekstra stærk på vores runde, så straffer banen ikke urimelig hårdt. Kvaliteten på

både fairways, greens og i bunkers var helt fin, så helhedsindtrykket af dette besøg er absolut i top.

Faciliteterne omkring klubhuset var også ganske glimrende. Stor parkeringsplads lige ved klubhuset. Putting-green lige ved restaurantens terrasse og kun et kontrolleret wedgeslag til drivingrangen. Og så bør det også nævnes, at Café Mulligan serverede de bedste svinekæber, jeg nogensinde har smagt. Der er ikke noget at sige til, at restauranten frekventeres af mange andre end golfspillere.

På vej hjem i bilen sad jeg så og funderede over en passende konklusion og afmelding til denne artikel og nåede frem til følgende afskedssalut: I Holbæk var det både golfbanen og restauranten som tog os med storm. Helt bogstaveligt – og i overført betydning.

Lange aftenskygger og med vinden i ryggen på 14. fairway.

Fuld koncentration på 16. green

Scorekort ajourføres ved 16. teested

Fuglehusene ved 1. teested fortæller en historie om et område med et rigt fugleliv. Selvom en i vores gruppe troede, at det var noget man brugte til en slags hole-in-one-konkurrence.

Teestedet på 18. hul

Aktivitet på 5. green med Holbæk Fjord og Kirsebærholmen i baggrunden